

Süslü Kelimeler Acı Gerçekleri Kapatamaz!

Huzurevi, Sevgi Evi ve Anaokulu ne kadar da güzel kurumsal isimler değil mi? Duyduğunuzda olumsuz düşüneniz mümkün değil neredeyse. Huzura, analığa ve sevgiye kim karşı çıkabilir ki?

Darülaceze yani yaşlılar ve düşkünler yurdunu Huzurevi yapınca bütün dramatik görüntüleri örtebilir miyiz? Gerçekten hiç kimsesi kalmayan az bir kısmı müstesna olarak, genelde evlerinde bakılmayan, bıkılan, istenmeyen yaşlılarımız, ölümlerine kadar beklemek zorunda bırakıldıkları bu evlerde huzur buluyorlar mı? Huzuru bulan veya arayan yaşlılar mıdır, yoksa onları terk edip giden aileleri mi?

Evlerimiz büyüdü, yuvalarımız küçüldü! Yuvalarımızda yaşlılarımıza yer bulamıyoruz. Bilmem kaç parça koltuk takımı ve dolap setlerini bir şekilde sığdırabiliyoruz ama, iki dirhem bir çekirdek yaşlımıza katlanamaz olduk. En iyisi huzurevine terk etmek! Hele bir de kendi emekli maaşı falan varsa, sen sağ ben selamet demeyi çok sevdim.

Yuvasında bakabilme imkanı olduğu halde, yaşlı anne ve babalarını huzurevlerine terk eden evlatlar veya torunlar, cennet biletini çöpe atmış bedbaht gafillerdir. Büyük bir kazancı kaybetmenin yanı sıra, önemli bir görevi ihmal etmenin vebalini ve hesabını da vermek zorunda kalacaklar.

Dağılan yuvaların en büyük hasarına enkaz altında kalan çocuklar maruz kalır! Parçalanmış aile çocukları sağlıklı ve çift taraflı (ana-baba) sevgiden mahrumiyeti çok yoğun hissederler. Yetimhanelere "Sevgi Evleri" demek güzeldir ama, sağlıklı bir aile sıcaklığını vermeye yetersizdir. Yetimhaneler çocuklar için en son çare görülmelidir. Ailelerin korunması, yaşatılması bütün toplumun ve devletin temel ödevidir. Zorunlu olarak dağılan veya ana-babadan birisi vefat eden ailelerde ise müsait olan ebeveynin yanında kalınabilmesi için destek verilmelidir. Parçalanmış aileler kaderine terk edilemez. Akrabalık ilişkileri böyle günlerde önemlidir.

Yetimhanelerin şartlarını düzeltmek iyidir, güzeldir ve gereklidir. Çocukları buralara gelmeden önce koruyabilmek esas olmalıdır. Yoksa, adları her ne kadar sevgi evleri olsa da buralarda kalan çocukların hüznlerini, sevgiye ve ilgiye açlıklarını, ziyaretlerine gittiğinizde hiç tanımadıkları halde sizlere özlemle sarılmalarından anlarsınız. İçiniz yanar, kendinizden utanırsınız.

Anaokulları, analarından koparılan çocukların gün boyu oyalandıkları mekanlardır. Anaokuluna veya kreşlere bırakılan her çocuk anasından koparılmış minik birer kuzudur. Çünkü, kapitalist sistem yüzünden genelde çalışmak zorunda bırakılan anaların yerine, çocukları oyalamak ve temel ihtiyaçlarını gidermek için kurulmuştur. Anaokulları analığın kötü birer taklitçisidir. İnsanın ilk öğretmeni anasıdır. Sevgi ve ilgi yumağı içinde evladına yaşamayı ve dünyayı öğretir. Şuurlu bir anne ise, Rabbin ve Peygamber sevgisini yavrusunun saf yüreğine oya gibi işler. Adab-ı muaşeretini, mahremiyet duygusunu, el becerilerini ve daha birçok şeyi ilk defa annesinden görür ve öğrenir. Okul çağına gelinceye kadar çocukların annelerinden koparılması lazımdır. Hemşirelik ve doktorluk gibi özel meslekleri olan, toplumun ihtiyacı için çalışması zorunlu bulunan, yavrularına bakabilecek yakınları olmayan anneler için, mümkün olan en iyi şartlarda ve kendilerine çok yakın anaokulları kurulmalıdır.

Bir toplumda huzurevlerinin, sevgi evlerinin ve anaokullarının sayıca artması hayra değil, şerre gidişatı gösterir. İsimleri süslü ama içleri hüznü bu kurumların, varlığının en önemli nedeni ailenin zayıflaması ve dağılmasıdır. Aile yapımızı korumak ve aile fertlerinin, doğumdan ölüme kadar aile içinde barınmasını sağlamak zorundayız. Parçalanmış aileler, yalnız kalan yaşlılar, eskiden Avrupa haberlerinde okuduğumuz olayların bizim toplumumuzda da yaşanmasına neden oluyor. Öldükten sonra, ancak cesetlerinin kokmasıyla fark edilen insanlarımız var ne yazık ki! Çok üzücü olan başka bir durum da huzurevi veya sevgi evine yerleşemeyen insanlarımızın sokaklarda kalmasıdır. Kentlerimizde sokaklarda yaşayan binlerce evsiz insanımız var. Her türlü suistimal, kötü alışkanlıklar, hastalıklar ve açlıkla yüz yüze yaşıyorlar. Komşusu açken tok yatamayan bir ümmetin sonu böyle mi olmalıydı?

Yaşlılık, hastalık, engellilik ve fakirlik gibi sorunlar bütün insanların karşılaşılabileceği doğal sonuçlardır. Etkilerini en aza indirmek için aile yapımızı güçlendirmeli ve ailemizi tehdit eden CEDAW, İstanbul Sözleşmesi ve benzeri aile düşmanı mevzuatlardan korumalıyız. Kadınlarımızın kutsal analık işlevlerini hakkıyla takdir etmeli, yuvalarında konforlu ve huzurlu bir anneliğe imkan sağlamalı, onları kapitalist düzenin çalışan köleliğinden kurtararak evlerinin sultanı olmalarına teşvik etmeliyiz. Çok geç olmadan değil, zaten çok geciktik! Batıyoruz, farkında mısınız???